

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΕΙΠΝΟ (Λουκ. 14, 16-24)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Καλόβατο, στις 14/12/2008)

1. Καλεσμένος του Χριστού. Τι πιο θαυμαστό;

Κάθε φορά που μαζευόμαστε στην Εκκλησία, έχουμε υποχρέωση να πούμε λίγα λόγια πνευματικά, λόγια ουσίας. Και να κάνουμε μία αναδρομή στο λόγο του Θεού και στα δικά μας προβλήματα.

Εμείς, ξέρουμε τι είναι πλούτος, τι είναι χαρά, τι είναι αυτάρκεια και τι είναι προβλήματα.

Αλλά δεν αρκεί να ξέρουμε τι είναι ο πλούτος.

Γιατί ή έχεις κάτι και το απολαμβάνεις, ή τι το θέλεις και το ξέρεις;

Ξέρουμε ακόμη τι είναι χαρά, τι είναι ειρήνη, τι είναι γλέντι, τι είναι καλό φαγητό. Αλλά άμα δεν μπορείς να τα απολαύσεις, τι νόημα έχει μόνο να τα ξέρεις;

Κατά τον ίδιο τρόπο, έστω και αν ξέρεις για κάποια πράγματα ότι είναι αληθινά και αιώνια αγαθά, και ακόμη ξέρεις πώς μπορείς να τα βρεις, αλλά δεν κάνεις καμία προσπάθεια θετική και ουσιαστική για να τα κερδίσεις, ε, αυτό είναι άλλο είδος ανοησίας.

Το Ευαγγέλιο μας μίλησε σήμερα για τέτοιους προβληματισμούς.

Ένας βασιλιάς, που συμβολίζει σ' αυτή την περίπτωση τον Θεό, έκανε ένα μεγάλο δείπνο και κάλεσε πολλούς. Καταλαβαίνουμε, μόνο που το ακούμε, ότι αυτός που καλεί είναι ο Χριστός. Και ότι σαν Θεός, προσφέροντας αυτός ο ίδιος ένα μεγάλο δείπνο, προσφέρει κάτι το πολύ σπουδαίο και υψηλό. Κάτι, που αν ξέραμε και αν εκτιμούσαμε σωστά τι και ποιός είναι Εκείνος που μας καλεί και μας το προσφέρει, θα λέγαμε ότι είναι το ωραιότερο πράγμα στον κόσμο.

Ακούγοντας κάποιος τον Χριστό να μιλάει για την Βασιλεία Του, είπε:
«Καλότυχος ο άνθρωπος που θα αξιωθεί να βάλει στο στόμα του, έστω και μια

μπουκιά ψωμί στη Βασιλεία Σου». Δηλαδή το παν είναι να έλθει κανείς και να είναι κοντά σου Χριστέ μου.

Και ας είναι μόνο για μια μπουκιά ψωμί.

2. Δικαιολογίες· πάρε την μια και χτύπα την άλλη

Μας λέει λοιπόν το Ευαγγέλιο ότι την πρόσκληση για το βασιλικό τραπέζι, την έλαβαν πολλοί. Και οπωσδήποτε πριν την λάβουν, ήξεραν ότι ετοιμάζεται το τραπέζι και κάποια στιγμή θα κληθούν και αυτοί. Μέχρι τότε, δεν φαίνεται να ήταν τοποθετημένοι αρνητικά. Αλλά όταν ήλθε η ώρα, άρχισαν να «μαζεύουν» τα λόγια τους και να αναιρούν όσα έλεγαν πριν.

Ο πρώτος, λέει το Ευαγγέλιο, είπε: «αγρόν αγόρασα».

Αγόρασα χωράφι και θα πάω να το δω. Δεν έρχομαι.

Εξετάζουμε να δούμε, σκέφτηκε καλά;

Αν πήγαινε στο φαγητό, στο τραπέζι, το βράδυ που θα γινόταν, θα έφευγε το χωράφι από την θέση του και δεν θα μπορούσε να πάει να το δει την άλλη μέρα το πρωί; Μ' άλλα λόγια, αφού το χωράφι εκεί θα ήταν, μπορούσε να πάει να το δει και αύριο και την παραπέρα ημέρα. Συνεπώς η απάντησή του ήταν λάθος. Και η εκτίμησή του ότι υπάρχει λόγος και ανάγκη να λείψει από το δείπνο, είναι λάθος ή ψέμα.

Ένας άλλος είπε: «Εγώ αγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια. Και θέλω να τα δοκιμάσω». Πέντε ζευγάρια βόδια, θέλουν δουλειά πολλή για να τα δοκιμάσει κανείς. Η ώρα του δείπνου δεν φτάνει.

Αλλά και ο άνθρωπος αυτός δεν είπε, «ψάχνω τώρα να τα αγοράσω, και θέλω να τα δω».

Τα έχω «αγοράσει» είπε.

Μα τα αγόρασες, τα έκλεισες στο σταύλο σου, δεν μπορείς να τα δοκιμάσεις την παραπέρα ημέρα;

Πάλι λάθος εκτίμηση. Πρόκειται για αδικαιολόγητη βιασύνη ή για ψέμα. Ποιό είναι χειρότερο από τα δυό;

Και τα δυό είναι, «πάρ' το ένα και χτύπα το άλλο».

Ο τρίτος καλεσμένος είπε: «Πριν από λίγες ημέρες παντρεύτηκα. Δεν θα αφήσω την γυναίκα μου την νύχτα μοναχή της και εγώ θα τρέχω για τραπέζια και για γεύματα». Και συμπλήρωσε: «Έχε με παρητημένον, μη με λογαριάζεις στους ανθρώπους που θα κάτσουν στο τραπέζι».

Ερώτημα: Θα την έχανε την γυναίκα του άμα πήγαινε στο τραπέζι; Δεν θα ήταν και αύριο δική του; Και όλη τους η ζωή δική τους δεν ήταν· να ζουν μαζί;

Και εδώ λάθος εκτίμηση, λάθος συμπεριφορά. Γιατί;

Γιατί ο Βασιλιάς που καλεί στο δείπνο, δεν είναι κάποιος επίγειος βασιλιάς, αλλά είναι ο Βασιλιάς όλου του κόσμου, ο Θεός και Κύριος. Γι' αυτό, το «όχι» δεν πρέπει να είναι ούτε εύκολο, ούτε να ψάχνει κανείς για φτηνές δικαιολογίες. Γιατί ποιόν ζημιώνει; Τον Βασιλιά ή τον εαυτό του; Εκείνον που προσφέρει το δείπνο ή τον εαυτό του;

Και όταν μάλιστα το θέμα είναι ολοκάθαρο, ότι πρόκειται για τον Θεό και για την Βασιλεία Του την αιώνια και ατελεύτητη, εκείνος που κάνοντας ρηχές, πρόχειρες και απλές σκεπούλες λέει, «έχε με παρητημένον»· είτε το λέει επιπόλαια, είτε το τοποθετεί μέσα του συνειδητά, πόσο λάθος εκτίμηση κάνει;

Και πόσο, για να το πούμε καλύτερα, αδικεί τον εαυτό του;

Μήπως μένει ο Θεός ποτέ ρέστος;

-Ψάχτε και βρείτε άλλους, είπε, νάρθουν στο γεύμα.

-Ποιούς;

-Βγείτε στα σταυροδρόμια, θα βρείτε εκεί ανθρώπους να ρθούνε.

Θα έλεγε κανείς: «Μπράβο! Έτσι θα έπρεπε να γίνονται τα γεύματα των βασιλέων. Να ταΐζουν εκείνους που βρίσκονται στα σταυροδρόμια, τα φτωχαδάκια. Όχι τους πλούσιους, τους εκλεκτούς τους. Έτσι πάει καλύτερα το πράγμα».

Ο Θεός δεν φτωχαίνει ποτέ.

Εμείς φτωχαίνουμε όταν δεν εκτιμάμε τα πράγματα σωστά.

3. Ανεκτίμητη ευλογία

Ας προσέξουμε μια διδακτική ιστορία. Ο Διονύσιος Σολωμός είχε φίλο του, τον Αλέξανδρο Μαντζόνι, που είναι ο μεγαλύτερος ποιητής της Ιταλίας. Και ο Αλέξανδρος Μαντζόνι και ο Διονύσιος Σολωμός, ήταν πολύ ευσεβείς άνθρωποι.

Κάποια ημέρα φάνηκε ότι άνοιξε η τύχη στον Μαντζόνι. Του λέει ένας γνωστός του:

-Έχουμε μια μεγάλη ευκαιρία σήμερα! Θα γεμίσουμε τις τσέπες μας λεφτά. Μόνο τρέξε. Ή προλάβουμε ή τα χάσαμε.

Ο Αλέξανδρος Μαντζόνι, πήγαινε στην Εκκλησία για να κοινωνήσει. Τον ρώτησε:

-Και τι θα είναι αυτά τα πράγματα που θα κερδίσουμε;

-Μεγάλα ποσά, πολύ χρήμα, ωφέλεια για όλη σου τη ζωή.

-Μεγαλύτερο από αυτό που πάω να πάρω, του απάντησε, δεν γίνεται. Και δεν εννοώ με κανένα τρόπο να το χάσω.

Και τον άφησε σύξυλο τον φίλο του, που ήθελε να του ανοίξει την τύχη του. Πήγε στην Εκκλησία και κοινωνήσε όπως είχε προγραμματίσει τα άγια μυστήρια. Πήρε το σώμα και το αίμα του Χριστού.

Ερώτημα: Βρίσκεις εσύ κάτι ανώτερο;

Θέλεις να πας να κοινωνήσεις, και αφήνεις την Θεία Κοινωνία, γιατί λαχταράς κάποιο χρηματικό ποσό, που θα σου προσφερθεί κάτω ή επάνω από το τραπέζι και θα το φας, θα το βάλεις στην τσέπη σου;

Σωστά εκτιμάς ή λάθος;

Εδώ είναι που χωλαίνομε. Εδώ είναι που την πατάμε. Νομίζουμε ότι η κλήση του Χριστού στη Βασιλεία Του, είναι ένα μικρό επεισόδιο μέσα στη ζωή μας. Μια λεπτομερειούλα. Και χάνουμε τις μεγαλύτερες ευκαιρίες, που όταν τις εκμεταλλευτεί κανείς, γίνεται ίσος με τον απόστολο Πέτρο, με τον άγιο Δημήτριο, με την αγία Παρασκευή και με τους άλλους αγίους. Όταν εκτιμήσει τα πράγματα σωστά και ανταποκριθεί σωστά.

Ποιό είναι το χρέος μας;

Ο Θεός μας έδωσε φαιά ουσία και κρίση. Έστω και αν έχουμε κάπως λιγότερο μυαλό, δεν έχουμε όλοι το ίδιο, όλοι όμως έχουμε κρίση σωστή και βλέπουμε

και καταλαβαίνουμε πόσο αξίζουν οι δωρεές του Χριστού.

Πότε; Όταν θέλουμε.

Αν δεν θέλουμε, δεν καταλαβαίνουμε τίποτε.

Λέει ο Χριστός: «Καλότυχοι εκείνοι που ψάχνουν να με βρουν και με περιμένουν. Όταν θα ρθω, θα φορέσω ποδιά και θα τους υπηρετήσω. Θα τους βάλω να ξαπλώσουν και θα τους βάζω εγώ με το κουταλάκι το φαγητό και τα αγαθά μου στο στόμα».

Τώρα μας βάζει ο Χριστός με το δικό του χέρι, δηλαδή με το χέρι των ιερέων, το μεγαλύτερο αγαθό Του στο στόμα. Την Θεία Κοινωνία. Έτσι εκείνη την ημέρα, θα μας βάζει στο στόμα, όλα του τα αγαθά, «τα οποία μάτι δεν είδε, αυτί δεν άκουσε, καρδιά δεν μπόρεσε ποτέ να τα επιθυμήσει», γιατί είναι τόσο μεγάλα και τόσο ωραία.

Και πάλι ερχόμαστε στο ερώτημα:

Δαπανάς λίγη φαιά ουσία, για να καταλάβεις τι είναι οι υποσχέσεις του Θεού;

Δεν δαπανάς;

Τότε λες του Χριστού: «Έχε με παρητημένον, μη με υπολογίζεις».

Αλλά το «μη με υπολογίζεις» σημαίνει: «Να μην υπολογίζει ο Χριστός ότι θα πας εκεί, στη Βασιλεία Του, αφού εσύ δεν κάνεις τίποτε και δεν αγωνίζεσαι να βρεθείς κοντά Του».

Τίνος είναι η ζημία;

Όποιος σκέπτεται την δύναμη, την αγαθότητα και την καλωσύνη του Θεού, που μας καλεί κοντά Του, γεμίζει η καρδιά του. Και παίρνει την απόφαση κάτι να κάνει για την ψυχή του και την αιώνια ζωή.

Καλότυχος εκείνος που κάνει όσα περισσότερα μπορεί.

Εκείνος που δεν σκέπτεται έτσι, λίγο μυαλό έχει, λίγη κρίση έχει, λίγη σοβαρότητα έχει.

Να ευχηθούμε και να προσευχόμαστε να μας φωτίζει ο Κύριος· και να μην εγκαταλείψει κανέναν σε τέτοια νοοτροπία που οδηγεί στην απώλεια.

Ήδη βαδίζουμε για την μεγάλη εορτή της Γεννήσεως του Χριστού, που ήλθε στον κόσμο για μας.

Η καλύτερη υποδοχή της είναι να αγαπήσουμε την παρουσία Του και να προσπαθήσουμε να πάμε μερικά βήματα πιο κοντά Του. Αμήν.-